

Arrest

nr. 197 455 van 5 januari 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. DE LIEN
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 maart 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 februari 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 19 april 2017 met referentenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 november 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 december 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. VAN LAER *loco* advocaat J. DE LIEN en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U beweert de Afghaanse nationaliteit te bezitten, soenniet te zijn en tot de etnische groep der Pashai te behoren. U werd geboren in het dorp Amla in het district Dara-i-Nur in de provincie Nangarhar en bleef daar wonen tot uw vertrek uit Afghanistan.

Uw vader S. A. B. (...) is reeds 10 jaar werkzaam voor het Ministry of Rural Rehabilitation and Development in Kaboel, eerst als ingenieur en vervolgens als directeur.

Ongeveer 2 jaar voor uw vertrek startte u uw eigen winkel in de Chawribazaar in Amla waar u cd's en dvd's verkocht. Op een ochtend ging u naar de moskee voor het ochtendgebed en kwam u er mawlawi K. G. (...) tegen. Hij gaf u een dreigbrief van de taliban die aan u gericht was en die hij de nacht ervoor had ontvangen, waarin stond dat u en uw vader de overheid steunden en cd's verkochten van niet-moslimmuziek. In de brief werd voorts gevraagd om te stoppen met de verkoop van cd's en bij de taliban te komen. U dacht dat het een grapje was en ging terug naar school en naar uw winkel. Nadat u slaagde voor uw schoolexamen bleef u enkele dagen thuis om uit te rusten en ging u niet meer naar uw winkel. 4 dagen na de dreigbrief ontplofte uw winkel en brandde hij af. U stopte opnieuw met school en verschool u 15 dagen lang thuis.

Hierna verliet u Afghanistan om via onder andere Pakistan, Iran en Oostenrijk in België aan te komen op 28 december 2015 en er asiel aan te vragen op 7 januari 2016.

U vreest om bij terugkeer naar Afghanistan gedood te worden door de taliban.

Ter staving van uw aanvraag legt u de volgende documenten neer: een kopie van uw taskara, een dreigbrief van de taliban, een kopie van een krantenartikel en een eigen vertaling gemaakt door uw oom van de dreigbrief en van het krantenartikel.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4 §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet u kunnen worden toegekend omdat de door u ingeroepen vervolgingsfeiten niet geloofwaardig zijn.

Er dient immers te worden vastgesteld dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd wordt door de tegenstrijdige verklaringen die u aflegt telkens als er wordt gevraagd naar uw asielmotieven.

De door u beschreven vervolgingsfeiten zijn een aaneenschakeling van tegenstrijdige en incoherente verklaringen. Zo beweert u eerst dat u 1 maand voor uw vertrek door de imam van de moskee benaderd werd met een boodschap van de taliban dat u uw winkel moest sluiten (vragenlijst CGVS, p. 1). Dit zou plaatsgevonden hebben 15 dagen vooraleer u een dreigbrief ontving. Later beweert u echter dat u voor het ontvangen van de dreigbrief geen boodschap had ontvangen van de mullah (CGVS, p. 16). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid stelt u dat u niet weet hoe de tolk het vertaald heeft maar dat die 15 dagen misschien kwam van het feit dat u zich 15 dagen lang thuis verschool nadat uw winkel afbrandde (CGVS, p. 17). Uw antwoord op de vragenlijst is echter niet verkeerd te begrijpen en maakt vermelding van enerzijds de 15 dagen tussen de eerste boodschap en de dreigbrief, en anderzijds de 20 dagen – niet 15 dus – die u zich heeft schuilgehouden alvorens naar Europa te trekken (Vragenlijst DVZ d.d. 22 april 2016 vraag 5). Uw verklaring dat de tolk de 15 dagen dat u zich heeft schuilgehouden verkeerdelijk zou begrepen hebben als zich afspelend voor de dreigbrief houdt dus geen steek.

Ook over de handelingen die u verrichtte in de dagen tussen de dreigbrief en de ontploffing zijn uw verklaringen tegenstrijdig. In eerste instantie zegt u dat u nadat u geslaagd was voor het examen op school enkele dagen thuisbleef om te rusten en niet meer naar uw winkel ging (CGVS, p. 12) terwijl u later verklaart dat u nog 4 dagen naar uw winkel bent geweest en u de dag voor de ontploffing ook gaan werken was (CGVS, p. 18). Aangezien de ontploffing volgens uw eigen verklaringen 4 dagen na de dreigbrief gebeurde en u beweerde dat u nog 4 dagen bent gaan werken na de dreigbrief, is het simpelweg onmogelijk dat u enkele dagen thuis bleef om te rusten en niet meer naar uw winkel ging. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid gaat u uw verhaal verder zonder concreet op de tegenstrijdigheid te reageren om direct opnieuw een tegenstrijdigheid te vertellen. U stelt namelijk dat u 's ochtends rond 6 uur naar de moskee ging om te bidden en onderweg zag dat uw winkel ontploft was terwijl u de Chawribazaar passeerde (CGVS, p. 18). Eerder had u echter verklaard: "in de ochtend werd er mij verteld door mijn dorpelingen dat mijn winkel afgebrand was en ontploft was." (CGVS, p. 12). Wanneer u ook met deze tegenstrijdigheid wordt geconfronteerd, zegt u dat u die eerste verklaring nooit heeft afgelegd en enkel zei dat u uw winkel had gezien toen u de bazaar passeerde (CGVS, p. 18). Een dergelijke gedetailleerde zin met vermelding van de dorpelingen die het u vertelden kan geenszins weggewuifd worden als zijnde een verwarring in de vertaling hetgeen ernstig afbreuk doet aan uw algemene geloofwaardigheid.

U verklaart verder dat u de dag nadat u de dreigbrief ontving naar uw vader telefoneerde en hem vertelde over de dreigbrief en de brand in uw winkel (CGVS, pp. 15-16). Aangezien u beweert dat uw winkel afbrandde 4 dagen na de dreigbrief, is het niet mogelijk dat u reeds de dag na de dreigbrief tegen uw vader vertelde over het afbranden van de winkel. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid zegt u dat u dacht dat er gevraagd werd naar de dag van het incident (CGVS, p. 16). Dit kan niet overtuigen aangezien het CGVS na uw eerste antwoord expliciet vraagt om bevestiging van uw antwoord en u dit antwoord ook herhaalt.

Voorts is het opmerkelijk dat u in uw eerste verklaring zegt dat er nadat u vertrokken was uit Afghanistan nog verschillende dreigbrieven zijn aangekomen en dat uw oom deze brieven naar België zou hebben meegenomen (vragenlijst CGVS, p. 2). Later stelt u echter tot tweemaal toe dat er geen dreigbrieven meer zijn aangekomen na uw vertrek en dat u er evenmin naar gevraagd heeft (CGVS, p. 26). Ook deze tegenstrijdigheid ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen sterk.

Hoewel u het louter bestaan en de inhoud van de dreigbrief door bovenstaande tegenstrijdigheden omtrent de ontvangst ervan allerm minst aannemelijk heeft kunnen maken, dient voor de volledigheid nog enige aandacht besteed te worden aan de vermeende rekrutering door de taliban die erin vermeld wordt. Ook deze is an sich ongeloofwaardig om verschillende redenen. Zo is het opvallend dat u hiervan geen vermelding maakt in uw eerste verklaringen (vragenlijst CGVS, p. 1-2). Bovendien geeft u zelf aan dat u nooit persoonlijk benaderd bent door de taliban en dat u geen idee heeft wat de taliban in u zou kunnen zien, waardoor het volgens u eerder gaat om een vraag om u over te geven dan om een echte vraag tot rekrutering (CGVS, p. 14). Uit objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt eveneens dat de taliban zelden overgaan tot gedwongen rekrutering.

Bovenstaande tegenstrijdigheden slaan niet op loutere details maar raken juist de kern van uw relaas. De enige voorbeelden van persoonlijke bedreiging die u beweerde te hebben meegemaakt, namelijk de dreigbrief en de ontploffing van uw winkel, heeft u zelf volstrekt ongeloofwaardig gemaakt door uw tegenstrijdige verklaringen.

Ook op de vervolging vanwege het werk van uw vader dient ingegaan te worden. Wanneer u gevraagd wordt of hij ooit problemen heeft gehad met de taliban verwijst u enerzijds naar een dreigbrief van toen u nog jong en klein was (CGVS, p. 7), anderzijds naar uw eigen dreigbrief waarin hij kort vermeld wordt (CGVS, p. 6). Wat betreft die tweede brief kan verwezen worden naar bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat u de authenticiteit van de brief niet aannemelijk heeft kunnen maken. Wat betreft de dreigbrief die uw vader zelf ontvangen zou hebben, dient opgemerkt dat dit volgens u nog tijdens het talibanregime was, wat dus meer dan 15 jaar geleden is en geen actuele vrees aantoon. Bovendien is het opmerkelijk dat u bij uw eerste verklaringen waarin gevraagd wordt naar de redenen van uw vrees, geen melding maakt van het feit dat uw vader overheidsdirecteur is noch van het feit dat u hierdoor zelf enige last zou ondervinden (vragenlijst CGVS, p. 1-2). Zodoende kan de these dat u door het werk van uw vader een actuele vrees voor vervolging zou hebben en aldus een risico op vervolging zou lopen niet overtuigen.

Deze aaneenschakeling van tegenstrijdige, incoherente en vage verklaringen heeft als gevolg dat er geenszins geloof kan worden gehecht aan de door u beweerde vervolgingsfeiten. Gezien er geen geloof kan gehecht worden aan uw verklaringen dient besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De door u neergelegde kopie van uw taskara beïnvloedt bovenstaande vaststellingen op generlei wijze aangezien het niet uw identiteit is die betwist wordt. Wat betreft de dreigbrief kan verwezen worden naar bovenstaande tegenstrijdigheden. Het krantenartikel waarvan u een kopie neerlegt, bevestigt volgens u uw verhaal over de ontploffing en de brand van uw cd-winkel. Het krantenartikel vermeldt echter op geen enkele plek uw naam, noch de naam van de winkel of de plaats in Dara i Nur waar dit zou gebeurd zijn. Er is met andere woorden geen enkelaanknopingspunt met u. Dit krantenartikel beïnvloedt bovenstaande vaststellingen op geen enkele wijze.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanseasielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijende subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van dealgemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kaboel te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kaboel via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienende asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflictgerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van november 2016) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad Kaboel. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kaboel relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kaboel van desituatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kaboel, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "highprofile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers slechts uitzonderlijk het doelwit zijn van de opstandelingen in Kaboel. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kaboel met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geengewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en

is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kaboel actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kaboel aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2,c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kaboel. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kaboel vestigt.

Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u gedurende 10 jaar lang naar school bent geweest (CGVS, p. 4). Doorheen het gehoor is het opmerkelijk dat u tot zes maal toe antwoordt voor de tolk de – in het Engels geformuleerde –vraag heeft kunnen vertalen naar het Pasjtoe (CGVS, p. 7, 8, 14, 14, 19 en 24) hetgeen er op wijst dat u zeker een basiskennis heeft van de Engelse taal. Bovendien spreekt u zowel Pasjtoe als Pashai en hoewel die tweede vooral in het district Dara-i-Nur gesproken wordt, geeft het u zeker extra mogelijkheden om u te vestigen in Kaboel.

Bovendien geeft u zelf aan dat uw familie in staat is om u financieel enige steun te verlenen. Zo bezit uw familie 10 jeribs landbouwgronden die niet verkocht dienden te worden om de 7000 dollar bijeen te krijgen om uw reis naar Europa te financieren (CGVS, p. 25). Daarbovenop stuurde uw vader maandelijks een bedrag van 30000 kaldar (op dit moment omgerekend om en bij de 265-270 euro) naar uw familie om mee te helpen betalen voor de algemene onkosten (CGVS, p. 24).

Als verstandige alleenstaande man in uw situatie zou u zich zelfs zonder netwerk kunnen vestigen maar daar komt nog bij dat uw vader directeur is van de overheidsdienst “Ministry of Rural Rehabilitation Department” en al 10 jaar lang in Kaboel werkt (CGVS, p. 6). Ook een netwerk is aldus beschikbaar in Kaboel om u op te vangen. Wanneer u werd gewezen op de mogelijkheid om u in een andere stad te vestigen, stelde u in de eerste plaats dat je niet kan ontkomen van de taliban als je eenmaal een doelwit bent en in de tweede plaats dat uw vader niet wilt dat u bij hem gaat wonen vanwege zijn ruzie met uw moeder (CGVS, p. 26). Wat betreft het eerste argument, dient opgemerkt te worden dat u het niet aannemelijk heeft kunnen maken dat u wel degelijk vervolgd wordt door de taliban en die vrees aldus niet als geloofwaardig wordt beschouwd. Wat betreft het tweede argument bleek doorheen het gehoor dat u wel degelijk kunt rekenen op de steun van uw vader. Zo geeft u aan dat hij maandelijks een bedrag stuurde (zie hoger en CGVS p. 6 en 24), dat hij nog naar huis kwam om u, uw broer en uw zussen te bezoeken (CGVS, p. 12) en dat hij mee bijlegde om uw reis naar Europa te financieren (CGVS, p. 25). Deze handelingen wijzen er duidelijk op dat uw vader bereid en in staat is om u te helpen. Er kan redelijkerwijze besloten worden dat uw vader u in geval van uw terugkeer naar Kaboel zou opvangen en de nodige middelen zou verschaffen om uw eigen leven daar op te bouwen.

Dat u er in slaagde om 2 jaar lang op uw eentje een winkel open te houden (CGVS, p. 9), zelf de contacten legde in Jalalabad en ernaartoe ging om cd's en dvd's te kopen bij een groothandelaar (CGVS, p. 24) zijn verdere bewijzen dat u over voldoende capaciteiten beschikt om u redelijkerwijze in Kaboel te vestigen.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar Afghanistan, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kaboel over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij beroept zich in een enig middel op de schending van de artikelen 48/4, 48/5, § 3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 3 van de wet

van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het materiële motiveringsbeginsel.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3. De Raad stelt vast dat verzoekende partij de volledige motivering van verwerende partij betreffende het volstrekt ongeloofwaardig bevinden van het voorgehouden asielrelaas, inclusief deze betreffende de vervolging vanwege het werk van de vader van verzoekende partij, meer in het bijzonder het niet meer actueel zijn van deze mogelijke vrees en de flagrante omissie desbetreffend bij het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken, ongemoeid laat waardoor deze als onbetwist en vaststaand moet worden beschouwd.

2.2.4. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.5. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

Verzoekende partij beperkt zich desbetreffend te stellen dat verwerende partij zelf aangeeft dat "high profile" doelwitten worden gevisieerd, wat haar vader als directeur bij het Ministry of Rural Rehabilitation

Department is, en zij zich derhalve voor hervestiging niet kan beroepen op haar vader. De Raad oordeelt evenwel dat het louter verwijzen naar een risicoprofiel, zoals de overheidsjob van haar vader niet voldoende is, gezien een risicoprofiel steeds *in concreto* moet worden aangetoond. Verzoekende partij blijft hier echter in gebreke daar zij een actuele vrees desbetreffend niet aantoont en zij bovendien dit gegeven als grond voor het bekomen van internationale bescherming bij het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken onvermeld laat, wat een vervolging op basis van dit gegeven voltrekt ongeloofwaardig maakt. De Raad verwijst dienaangaande naar zijn betoog onder punt 2.2.3.. Dat verzoekende partij zich niet zou kunnen beroepen bij een eventuele hervestiging in Kabul op de steun van haar familie, in het bijzonder van haar vader, wordt dan ook door haar niet aangetoond. Daarenboven wijst de Raad erop dat het zich kunnen beroepen op haar vader een argument ten overvloede is vanwege verwerende partij daar zij duidelijk motiveert waarom verzoekende partij zich ook zonder het terugvallen op een netwerk zelfstandig zou kunnen vestigen in Kabul. Ook deze laatste motivering wordt door verzoekende partij ongemoeid gelaten.

Verzoekende partij brengt geen andersluidende informatie bij dan de informatie waarop verwerende partij zich aangaande steunt waaruit zou blijken dat deze niet correct of niet langer actueel zou zijn.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.6. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf januari tweeduizend achttien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT